

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Uszpulewicz

Protokolant: Agnieszka Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2020 roku

przy udziale Pawła Hejmeja prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy

sprawy

J. R. (1)

syna Z. i K. z domu W.

urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że

I. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz P. S. (2) doprowadził ***F. B. i L. R.*** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, uiszczonej tytułem zaliczki na zakup dwóch mieszkań znajdujących się na ul. (...) w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonym oraz poprzez posłużenie się podrobionymi dokumentami w postaci uchwał Rady Miasta Ł.;

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od 18 do 21 maja 2009 roku w P., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) doprowadzili ***A. W. (1)*** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 000 zł na zakup telefonów komórkowych marki N. oraz w kwocie 23 500 zł na poczet poręczenia majątkowego dla rzekomo pozbawionego wolności J. R. (1), za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz faktu pozbawienia wolności J. R. (1);

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w nieustalonym miesiącu jesienią 2009 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), P. S. (1) i P. K. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził ***M. V.*** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180 000 euro, wpłaconego tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Ministerstwem Infrastruktury na budowę odcinka Autostrady (...) od węzła K. do węzła (...),

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

P. S. (2)

syna S. i J. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

IV. w czerwcu 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. G. i P. M. doprowadził **M. S. (1) i M. S. (2)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 290 000 zł, tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego się w Ł. oraz na poczet poręczenia majątkowego, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonej oraz faktu zatrzymania i pozbawienia wolności P. S. (2);

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

V. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz J. R. (1) doprowadził **F. B. i L. R.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, uiszczony tytułem zaliczki na zakup dwóch mieszkań znajdujących się na ul. (...) w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonym za pomocą posłużenia się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami w postaci uchwały Rady Miasta Ł. o sprzedaży mieszkań,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

nadto powyższych osób skazanych w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14):

A. w punkcie „II.” za to, że w okresie od kwietnia 2009 roku do czerwca 2009 roku w S. i innych miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami:

1. powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta we W. i wynikającej stąd możliwości umożliwienia zawarcia umowy najmu mieszkania komunalnego oraz wywołując takie przekonanie u A. W. (2), wprowadzili ją w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu mieszkania komunalnego w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili A. W. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie w wysokości 10 000 euro (co stanowiło kwotę 43.300 złotych) i 52 000 złotych,
2. wprowadzili A. W. (2) w błąd co do zamiaru podjęcia działań zmierzających do odzyskania przysługujących jej wierzytelności za kwotę 14 500 zł, wpłaconych jako prowizja za działania windykacyjne,
3. wprowadzili A. W. (2) w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 80.000 euro, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności P. S. (2), czym zmierzali bezpośrednio do doprowadzenia A. W. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000 euro, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ujawnienie przez pokrzywdzoną, że P. S. (2) w rzeczywistości nie został pozbawiony wolności

czym doprowadzili A. W. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 109.800 złotych, oraz usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000 euro, co stanowiło

mienie znacznej wartości, to jest za występki z art. 230 § 1 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. i z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. i w zw. z art. 65 § 1 K.k., za który na podstawie art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. wymierzono karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności w przypadku P. S. (2) oraz karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności w przypadku J. R. (1),

B. w punkcie „XIX.” za to, że w okresie od czerwca do września 2010 roku w J. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta we W. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u **M. S. (3)** i **C. T.**, wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu mieszkania komunalnego w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili wyżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 132.000 złotych, to jest za występki z art. 230 § 1 K.k. i art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k., za który na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 K.k. w zw. z art. 60 § 6 punktem 4) K.k. wymierzono P. S. (2) i J. R. (1) kary grzywn w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 30 złotych,

nadto P. S. (2) skazanego w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14)

C. w punkcie „XVI.” za to, że jesienią 2009 roku w W., Ł. i we W. działając wspólnie i w porozumieniu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej – (...) i wynikającej stąd możliwości zawarcia kontraktu oraz wywołując takie przekonanie u **M. V.** i u innych osób wprowadził ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu kontraktu na budowę odcinka drogi (...) – Trasy (...) na odcinku od węzła K. do węzła (...) w zamian za korzyść majątkową w wysokości 180.000 euro, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, czym doprowadził wyżej wymienionego pokrzywdzonego i inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180.000 euro (co stanowiło kwotę 779.400 złotych), przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, to jest za występki z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. i z art. 230 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k., za który na podstawie art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 K.k. wymierzono mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

nadto J. R. (1) skazanego w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14)

D. w punkcie „VIII.” za to, że w czerwcu 2009 roku w Ł., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu:

1. powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u **M. S. (1)** i **M. S. (2)**, wprowadził ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową czym doprowadził wyżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 210.000 złotych,

2. wprowadził **M. S. (1)** i **M. S. (2)** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 40.000 złotych, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności P. S. (2), co faktycznie nie miało miejsca,

czym doprowadził **M. S. (1)** i **M. S. (2)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250.000 złotych, co stanowiło mienie znacznej wartości, to jest za występki z art. 230 § 1 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k., za który na podstawie art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 K.k. wymierzono mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

----- // -----

I. oskarżonych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** uznaje za winnych tego, że w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u F. B. i L. R., wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową, czym doprowadzili wyżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości po 125.000 złotych, w łącznej znacznej wartości 250.000 złotych, przy czym oskarżeni J. R. (1) i P. S. (2) uczynili sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu i kwalifikuje zarzucany J. R. (1) i P. S. (2) czyn z art. 230 § 1 K.k. i z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. i za to wymierza:

- na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. J. R. (1) karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. z art. 60 § 3 K.k. w zw. z art. 60 § 6 punktem 3) K.k. w zw. z art. 57 § 2 K.k. (wobec zbiegu z podstawą nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 65 § 1 K.k.) P. S. (2) karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec oskarżonych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** w związku z popełnieniem przez nich przestępstwa przypisanego im w punkcie I. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwotach po 83.000 (osiemdziesiąt trzy tysiące) złotych od każdego z nich,

III. oskarżonego **J. R. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 18 maja 2009 roku do dnia 21 maja 2009 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu:

1. wprowadził A. W. (1) w błąd co do zamiaru wywiązania się z obietnicy zwrotu kwoty nie mniejszej niż 4.000 złotych przeznaczonej przez wyżej wymienioną pokrzywdzoną na zakup telefonów komórkowych marki N. model (...) oraz (...),
2. wprowadził A. W. (1) w błąd co do zamiaru zwrotu oraz faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 5.193,74 euro, co stanowiło kwotę 23.500 złotych, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności J. R. (1), co faktycznie nie miało miejsca,

czym doprowadził wyżej wymienioną pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 27.500 złotych, to jest popełnienia występkę z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **J. R. (1)** uznaje za winnego tego, że jesienią 2009 roku w W., Ł. i we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej – (...) i wynikającej stąd możliwości zawarcia kontraktu oraz wywołując takie przekonanie u M. V. i u innych osób, wprowadził ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu kontraktu na budowę odcinka drogi(...) – Trasy (...) na odcinku od węzła K. do węzła (...) w zamian za korzyść majątkową w

wysokości 180.000 euro, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, czym doprowadził wyżej wymienionego pokrzywdzonego i inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180.000 euro (co stanowiło kwotę 752.508 złotych), przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, to jest popełnienia występku z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. i z art. 230 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. z art. 60 § 3 K.k. w zw. z art. 60 § 6 punktem 3) K.k. w zw. z art. 57 § 2 K.k. (wobec zbiegu z podstawą nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 65 § 1 K.k.) wymierza mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec oskarżonego **J. R. (1)** i skazanego **P. S. (2)** w związku z popełnieniem przez J. R. (1) przestępstwa przypisanego mu w punkcie IV. części rozstrzygającej niniejszego wyroku oraz w związku z popełnieniem przez P. S. (2) przestępstwa przypisanego mu w punkcie „XVI.” części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14) przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwotach po 250.836 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy osiemset trzydzieści sześć) złotych od każdego z nich,

VI. oskarżonego **P. S. (2)** uznaje za winnego tego, że w czerwcu 2009 roku w Ł., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami:

1. powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u M. S. (1) i M. S. (2), wprowadził ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową, czym doprowadził wyżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 210.000 złotych,

2. wprowadził M. S. (1) i M. S. (2) w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 40.000 złotych, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności P. S. (2), co faktycznie nie miało miejsca,

czym doprowadził M. S. (1) i M. S. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250.000 zł, co stanowiło mienie znacznej wartości i kwalifikuje zarzucany mu czyn jako występki z art. 230 § 1 K.k. i art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. wymierza P. S. (2) karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec skazanego **J. R. (1)** i oskarżonego **P. S. (2)** w związku z popełnieniem przez J. R. (1) przestępstwa przypisanego mu w punkcie „VIII.” części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14) oraz w związku z popełnieniem przez P. S. (2) przestępstwa przypisanego mu w punkcie VI. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwotach po 104.000 (sto cztery trzy tysiące) złotych od każdego z nich,

VIII. na podstawie art. 46 § 1 K.k. orzeka w stosunku do oskarżonego **P. S. (2)** wobec popełnienia przez niego czynu przypisanego mu w punkcie VI. części rozstrzygającej niniejszego wyroku obowiązek naprawienia całości szkody poprzez zapłatę przez tego oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych M. S. (1) i M. S. (2) kwoty 40.000 (czterdzieści tysięcy) złotych – przy czym jest to zobowiązanie solidarne z oskarżonym J. R. (1), na którego taki obowiązek nałożono w punkcie XI. części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11,

IX. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec skazanych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** w związku z popełnieniem przez nich przestępstwa przypisanego im w punkcie „II.1.” części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14) przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwotach po 47.650 (czterdzieści siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt) złotych od każdego z nich,

X. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeka wobec skazanych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** w związku z popełnieniem przez nich przestępstwa przypisanego im w punkcie „XIX.” części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 217/11 (z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 31/14) przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwotach po 43.000 (czterdzieści trzy tysiące) złotych od każdego z nich,

XI. na podstawie art. 85 K.k. i art. 86 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. wymierza oskarżonemu J. R. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 85 K.k. i art. 86 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. wymierza oskarżonemu P. S. (2) karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. K. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. R. (1) przez obrońcę wyznaczonego z urzędu,

XIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. L. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. (2) przez obrońcę wyznaczonego z urzędu,

XV. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądza od:

- oskarżonego **J. R. (1)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. (3) wydatki w kwocie 822 (ośmiuset dwudziestu dwóch) złotych,
- oskarżonego **P. S. (2)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. (3) wydatki w kwocie 822 (ośmiuset dwudziestu dwóch) złotych,
- oskarżonego **J. R. (1)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. T. wydatki w kwocie 822 (ośmiuset dwudziestu dwóch) złotych,
- oskarżonego **P. S. (2)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. T. wydatki w kwocie 822 (ośmiuset dwudziestu dwóch) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 58/14	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

**1. USTALENIE
FAKTÓW**

1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWÓDÓW			
2.1. <u>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. <u>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I, IV, VI	J. R. (1), P. S. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Czyny popełnione przez J. R. (1) i P. S. (2) na szkodę F. B. i L. R., przez J. R. (1) na szkodę M. V. oraz przez P. S. (2) na szkodę M. S. (1) i M. S. (2) wyczerpały ustawowe znamiona przestępstw z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p> <p>Przepis art. 230 § 1 k.k. stanowi o powołaniu się na wpływy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub w zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi albo wywołaniu przekonania innej osoby lub utwierdzeniu jej w przekonaniu o istnieniu takich wpływów oraz podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę. (...) zachodzi wtedy, gdy sprawca stanowi ogniwo między osobą, która chce</p>			

załatwienia sprawy, a tym, kto może ją załatwić. Dla odpowiedzialności za omawiane przestępstwo nie ma znaczenia, czy rzeczywiście istnieje sprawa, którą sprawca podejmuje się załatwić. Możliwe jest, że sprawca wywołuje u innej osoby błędne przekonanie o jej istnieniu. Może też mieć miejsce sytuacja, kiedy sprawca wykorzystuje błędne przeświadczenie innej osoby o istnieniu sprawy. Nie jest również istotne, czy sprawca rzeczywiście posiada jakiegokolwiek wpływu w instytucji, w której podejmuje się załatwić sprawę. Nie jest wreszcie istotne, czy to sprawca wystąpił z inicjatywą załatwienia sprawy, czy też uczyniła to osoba, której na załatwieniu sprawy zależało (por.: Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. VII, opublikowano: WK 2015, LEX).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy wskazać, że oskarżeni J. R. (1) i P. S. (2) wobec pokrzywdzonych powołali się na wpływy, jakie rzekomo mieli posiadać w instytucjach państwowych i samorządowych - Urzędzie Miasta w Ł. i (...). Wpływy te miały polegać na znajomości z osobami zatrudnionymi w tych instytucjach, które mogły decydować o

biegu określonych spraw, będących w kompetencji tych organów. W tym celu odgrywane były inscenizacje, które miały utwierdzać pokrzywdzonych w przekonaniu, że oskarżeni takie wpływy rzeczywiście posiadają.

Oskarżeni informowali pokrzywdzonych, że mogą podjąć się pośrednictwa w załatwieniu spraw, w zainteresowaniu których byli pokrzywdzeni (umożliwienie zawarcia umowy najmu mieszkania komunalnego bądź kontraktu na budowę drogi ekspresowej), w zamian za korzyść majątkową w postaci określonych kwot pieniędzy. Oskarżeni działali tu z zamiarem bezpośrednim, albowiem wcześniej opracowali plan działania polegający na wmówieniu pokrzywdzonym, iż posiadają w/w wpływy, choć mieli pełną świadomość, iż takich wpływów nie posiadają. W ten sposób oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa z art. 230 § 1 k.k.

Powołując się na w/w wpływy oskarżeni wprowadzali pokrzywdzonych w błąd, albowiem faktycznie nie znali oni osób zatrudnionych w w/w instytucjach i

wpływów o jakich mowa powyżej nie posiadali. Oskarżeni wprowadzili zatem pokrzywdzonych w błąd co do możliwości i zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu w zamian za korzyść majątkową najmu mieszkań komunalnych bądź kontraktu na budowę drogi ekspresowej.

Pozostając w błędnym przekonaniu, iż oskarżeni podejmą się obiecanych czynności, pokrzywdzeni przekazywali im środki pieniężne. W efekcie tego oskarżeni doprowadzili ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem we wskazanych w przypisanych czynach kwotach.

Oskarżeni działali tu z zamiarem bezpośrednim, którym obejmowali zarówno cel swojego działania – osiągnięcie korzyści majątkowej, jak i sposób działania – wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do możliwości doprowadzenia do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w "załatwieniu" pozostających w ich zainteresowaniu spraw. W ten sposób oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. pozostającego w kumulatywnej kwalifikacji z opisanym powyżej

przestępstwem płatnej protekcji.

Biorąc pod uwagę wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych przestępstw stanowiącego mienie znacznej wartości, uwzględniono w kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k.

Działania oskarżonych w zakresie wskazanych czynów to zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a tym samym koniecznym było zakwalifikowanie tych zachowań z art. 12 k.k. W ocenie Sądu oskarżeni w trakcie podejmowania przestępczych zachowań składających się na poszczególne czyny ciągle realizowali jeden z góry powzięty zamiar, którego istotą było wyłudzenie środków pieniężnych od pokrzywdzonych. Na poszczególne czyny przestępne składało się wiele zachowań rozciągniętych w czasie. Nie miał sąd wątpliwości, że poszczególne czynności sprawcze podjęte wobec pokrzywdzonych, to zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu.

Sąd przyjął, że J. R. (1) oraz P. S. (2) z popełnienia przedmiotowych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodów.

Całokształt ich przestępczej działalności pozwala na stwierdzenie, iż oskarżeni z przestępczego procederu uczynili sobie sposób na życie, traktując go jako łatwe źródło uzyskania pieniędzy. Popelnili oni szereg przestępstw charakteryzujących się podobnym schematem działania i brakiem przypadkowości. Planując dokonywanie przestępstw liczyli oni na ich opłacalność i obejmowali swym zamiarem ich powtarzalność dla uzyskania określonych korzyści materialnych. Ich przestępcza działalność nie ograniczała się do jednorazowej czynności, ale były to czynności powtarzalne, przynoszące co pewien czas określony dochód. Te okoliczności nakazywały uwzględnienie w przyjętej kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	III	J. R. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Czyn popełniony przez J. R. (1) na szkodę A. W. (1) wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.			

12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Przestępstwa oszustwa dopuszcza się ten, kto za pomocą wprowadzenia w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nie budzi wątpliwości, że oskarżony J. R. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, z pełną świadomością nakłonił pokrzywdzoną do opłacenia w komisie zakupu dwóch telefonów, tj. wyłożenia kwoty nie mniejszej niż 4.000 zł, wprowadzając ją w błąd co do tego, iż kwota ta zostanie jej zwrócona. Nie budzi również wątpliwości, że oskarżony wraz z inną osobą, z którą działał wspólnie i w porozumieniu, wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru zwrotu oraz faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 5.193,74 euro (23.500 zł), która miała być przekazana na poczet poręczenia majątkowego w związku z faktem pozbawienia wolności J. R. (1), co faktycznie nie miało miejsca.

Zaufanie, jakim darzyła oskarżonego pokrzywdzona, jej zaangażowanie uczuciowe względem jego osoby spowodowały, że wyłożyła

ona swoje środki pieniężne, pozostając w błędnym przekonaniu, iż jedynie "zakłada" swoje pieniądze płacąc za odebranie z komisu telefonów dla J. R. (1) i P. S. (2), zaś dalszą kwotę pieniędzy pożycza na pokrycie poręczenia majątkowego za rzekomo zatrzymanego J. R. (1). Przekazane przez pokrzywdzoną środki pieniężne zostały jednak przez oskarżonego i inną osobę, z którą współdziałał, wykorzystane na prywatne cele, przy czym oskarżony i jego wspólnik nigdy nie zamierzali ich zwrócić pokrzywdzonej.

Te okoliczności świadczą o tym, iż celem i motywem działania oskarżonego, była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, a zamiarem doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzoną.

Tym samym uznać należało, że oskarżony zarówno od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej wyczerpał znamiona przestępstwa oszustwa.

Z uwagi na fakt, iż A. W. (1) w swoich zeznaniach wskazywała różne kwoty za telefony komórkowe, tj. 4 000 zł lub 7 000 zł, Sąd uznał, że należy na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. przyjąć

kwotę bardziej korzystną dla oskarżonego.

Działania oskarżonego w zakresie wskazanego czynu to zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a tym samym koniecznym było zakwalifikowanie tych zachowań z art. 12 k.k. W ocenie Sądu oskarżony w trakcie podejmowania przestępczych zachowań składających się na czyn ciągle realizował jeden z góry powzięty zamiar, którego istotą było wyłudzenie środków pieniężnych od pokrzywdzonej. Nie miał sąd wątpliwości, że poszczególne czynności sprawcze podjęte wobec pokrzywdzonej w okresie od 18 do 21 maja 2009 roku, to zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu.

Z przyczyn wskazanych w poprzednim punkcie niniejszego uzasadnienia (3.2) Sąd uwzględnił w przyjętej kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. R. (1) P. S. (2)	I, III, IV, VI	I, III, IV, VI	Oskarżonemu J. R. (1) za czyn z pkt I części rozstrzygającej wyroku, popełniony na szkodę F. B. i L. R. Sąd wymierzył karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, za czyn z pkt. III części rozstrzygającej wyroku, popełniony na szkodę A. W. (1) karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyn z pkt IV części rozstrzygającej wyroku, popełniony na szkodę

M. V. karę 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei P. S. (2) za czyn z pkt I części rozstrzygającej wyroku, popełniony na szkodę F. B. i L. R. wymierzono karę 11 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt VI części rozstrzygającej wyroku wymierzono karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Kary w powyższym wymiarze są w ocenie Sądu adekwatne do stopnia zawinienia, jak również do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych czynów. Wymiar kar orzeczonych w tym przypadku nie może być uznany za wygórowany, czy rażąco niesprawiedliwy. Zachowanie oskarżonych było pozbawione jakichkolwiek podstaw i uzasadnienia, działali oni z pełną premedytacją i świadomością ich bezprawności, w poczuciu zupełnej bezkarności. Działali z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej bez względu na jakiegokolwiek przeszkody, które miałyby utrudniać im osiągnięcia zamierzonego celu, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu. Zwrócić należy uwagę na skalę prowadzonego przez oskarżonych przestępczego procederu,

sposób i okoliczności popełnienia przestępstw, motyw działania i rozmiar osiągniętej korzyści materialnej. Te wszystkie okoliczności przemawiały na niekorzyść przy ustalaniu wysokości poszczególnych kar. Podobnie na niekorzyść – jeśli chodzi o oskarżonego P. S. (2) – przemawiała jego karalność tego oskarżonego. Oskarżony J. R. (1) w dacie popełnienia czynów nie był karany sędownie, co z kolei poczytano jako okoliczność łagodzącą.

Biorąc pod uwagę, iż część rozstrzygnięć o karach orzeczonych za czyny pozostające w ścisłym powiązaniu z działalnością przestępczą objętą niniejszym postępowaniem uprawomocniła się, Sąd baczył aby wymierzone oskarżonym w niniejszym postępowaniu kary pozbawienia wolności stanowiły logiczną spójność z rozstrzygnięciami o karach, które już się uprawomocniły. Dlatego też sąd nie zaakceptował wniosków oskarżyciela w zakresie wysokości poszczególnych kar pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczone w niniejszym postępowaniu kary winny pozostawać na podobnym poziomie do tych już prawomocnych, zwłaszcza że w postępowaniu

apelacyjnym Sąd Apelacyjny w pełni akceptował wysokość orzeczonych uprzednio kar, bądź obniżał je w zależności od sytuacji procesowej i potrzeby zastosowania obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Kara jednostkowa za czyn przypisany w pkt I wobec P. S. (2) (na szkodę F. B. i L. R.) orzeczona została z zastosowaniem przewidzianej w art. 60 § 3 k.k. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oskarżony ten ujawnił bowiem informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu wskazanego przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Oskarżony złożył w tym zakresie bardzo szczegółowe wyjaśnienia w dniu 10.12.2010 roku. Miało to wprowadzić miejsce już po postawieniu mu w tym zakresie zarzutów (co miało miejsce 24.09.2010 roku), jednak należy zauważyć, iż podczas składania tych wyjaśnień wskazał na bardzo istotną okoliczność jaką było posłużenie się w trakcie tego przestępstwa podrobionymi dokumentami w postaci uchwał Rady Miasta Ł.. Okoliczność ta pozwalała na czynienie ustaleń faktycznych w

zakresie sposobu działania sprawców przestępstwa i mogła stanowić podstawę do postawienia zarzutów popełnienia przestępstwa innym osobom. Przeważający oskarżonemu wcześniej zarzut tej okoliczności nie zawierał, zatem można wnioskować, iż organy prowadzące postępowanie nie posiadały o niej wiedzy. Wskazanie przez oskarżonego tej okoliczności skutkowało zresztą uzupełnieniem na późniejszym etapie postępowania opisu przedstawionego mu zarzutu, Postanowienie w tej kwestii wydano w dniu 28 listopada 2011 roku, a zatem dopiero po złożeniu wskazanych wyjaśnień. O tę okoliczność uzupełniono również zarzut J. R. (1) - postanowieniem z dnia 24 marca 2011 roku. Reasumując należy stwierdzić, iż P. S. (2) rozszerzył wiedzę posiadaną przez prowadzących postępowanie o w/w okoliczność, uzewnętrznioną na późniejszym etapie postępowania w opisie czynów zarzuconych sprawcom przestępstwa. Zasadne było zatem zastosowanie wobec w/w wskazanej powyżej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie kary poniżej

dolnej granicy
ustawowego zagrożenia.

Ta sama instytucja została zastosowana przy orzekaniu kary orzeczonej za czyn przypisany w pkt IV wobec J. R. (1) (na szkodę M. V.). Należy zauważyć, iż wyjaśnienia odnośnie okoliczności tego czynu oskarżony złożył jeszcze zanim przedstawiono mu zarzut popełnienia tego przestępstwa. Podczas przesłuchania w dniu 25 października 2010 roku, składając wyjaśnienia dot. innych czynów, w których brał udział oraz roli poszczególnych osób w ich dokonaniu, oskarżony sam z siebie opowiedział o przestępstwie na szkodę M. V., wskazując, iż otrzymał z tego przestępstwa 3.500 euro. Zarzut popełnienia tego przestępstwa został oskarżonemu przedstawiony dopiero 24 marca 2011 roku. Oskarżony mógł zatem działać w przekonaniu, iż prowadzący postępowanie nie mają jeszcze wiedzy na temat tego przestępstwa. Zasadne było w tej sytuacji zastosowanie wobec w/w wskazanej powyżej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Brak było podstaw do zastosowania tej instytucji w odniesieniu do kar

orzeczonych wobec J. R. (1) w pkt I części rozstrzygającej wyroku (na szkodę F. B. i L. R.) oraz wobec P. S. (2) w pkt VI części rozstrzygającej wyroku (na szkodę M. S. (1) i M. S. (2)). W tym pierwszym przypadku J. R. (1) po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia przestępstwa na szkodę F. B. i L. R. (postanowienie z dnia 5 października 2010 roku), przesłuchiwany dwukrotnie w dniu 8 października 2010 roku nie przyznał się do popełnienia tego przestępstwa. Wyjaśnienia w tym zakresie złożył dopiero w dniu 25 października 2010 roku, w czasie gdy organy prowadzące postępowanie miały już wiedzę co do okoliczności tego przestępstwa, zaś oskarżony nie przedstawił żadnych nowych istotnych okoliczności w tym zakresie. W tym drugim przypadku zarzut popełnienia przestępstwa na szkodę wówczas tylko M. S. (1) przedstawiono P. S. (2) w dniu 9 listopada 2010 roku. Wyjaśnienia w tym zakresie złożył dopiero 28 grudnia 2010 roku i było to również w czasie gdy organy prowadzące postępowanie miały już wiedzę co do okoliczności tego przestępstwa. Oskarżony nie przedstawił wówczas w tym zakresie żadnych

nowych istotnych okoliczności.

Instytucja ta nie miała również zastosowania w stosunku do czynu przypisanego J. R. (1) z pkt III części rozstrzygającej wyroku. Dobrodziejstwo z art. 60 § 3 k.k. ma bowiem zastosowanie, gdy sprawca współdziałał z co najmniej dwiema osobami. Tymczasem J. R. (1) współdziałał tylko z jedną osobą.

Działania oskarżonych w warunkach art. 65 § 1 k.k. - jeśli chodzi o czyn przypisany P. S. (2) w pkt I, a J. R. (1) w pkt IV części rozstrzygającej wyroku zobowiązywał Sąd do nadzwyczajnego obostrzenia kary, z drugiej zaś strony spełnienie przesłanek z art. 60 § 3 k.k. w tym zakresie obligowało do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kar. Zgodnie z art. 57 § 2 k.k. w sytuacji zbiegu podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia sąd mógł zastosować albo jedną albo drugą instytucję. Uwzględniając bilans okoliczności łagodzących (w tym postawę procesową oskarżonych) i obciążających zdaniem Sądu należało stwierdzić, że karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości wskazanych czynów będą kary po 11 miesięcy pozbawienia

wolności. Są to kary z zastosowaniem tej drugiej instytucji, jednak na tyle surowe, by spełnić swe cele, a jednocześnie sprawiedliwe i adekwatne do stopnia winy oskarżonych.

Przy wymiarze kar orzeczonych wobec J. R. (1) w pkt I i III, a wobec P. S. (2) w pkt VI części rozstrzygającej Sąd uwzględnił fakt, iż czynów tych oskarżeni dopuścili się czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu. Sąd zobligowany był w tej sytuacji do orzeczenia kar pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy brak jest podstaw do orzeczenia wobec nich poszczególnych kar pozbawienia wolności w niższym wymiarze, w tym z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonych wskazuje bowiem, że tego rodzaju kary w żadnym razie nie spełniłyby wobec nich swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych. Brak jest również przesłanek pozwalających na przyjęcie w odniesieniu do oskarżonych pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej i stwierdzenie, że w

			przyszłości nie popełnią oni ponownie przestępstwa. W tej sytuacji jedynie kary bezwzględne orzeczone w w/w wymiarach mogą zapewnić realizację ich funkcji wychowawczych i prewencyjnych, a przy tym spełnią rolę represyjną w zakresie sprawiedliwego ukarania sprawców za popełnione czyny zabronione.
J. R. (1) P. S. (2)	XI, XII	I, III, IV, VI	Sąd wymierzył oskarżonym kary łączne - J. R. (1) w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, natomiast P. S. (2) w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy określeniu ich wymiaru należało uwzględnić, iż w odniesieniu do czynów popełnionych przez w/w zachodzi częściowy związek podmiotowo – przedmiotowy, gdyż poszczególne czyny skierowane były przeciwko temu samemu dobru i przy wykorzystaniu podobnego mechanizmu działania. Jednocześnie należało uwzględnić zbieżność czasową pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Okoliczności te stanowiły podstawę do zastosowania częściowej absorpcji kar wobec w/w. Z uwagi na przedstawione powyżej okoliczności obciążające brak było natomiast podstaw do przyjęcia zasady absorpcji.

Kary w powyższym wymiarze będą w ocenie sądu wystarczające dla zrealizowania ich celów wobec oskarżonych - zapobiegawczych i wychowawczych, a także spełnią swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jak już wcześniej wskazano, uwzględniając fakt, iż część rozstrzygnięć o karach orzeczonych za czyny będące w ścisłym powiązaniu z działalnością przestępczą objętą niniejszym postępowaniem uprawomocniła się, Sąd baczył aby wymierzone oskarżonym w niniejszym postępowaniu kary pozbawienia wolności stanowiły logiczną spójność z rozstrzygnięciami o karach, które już się uprawomocniły. Dotyczy to także kar łącznych. Dlatego też sąd nie zaakceptował wniosków oskarżyciela w zakresie wysokości tychże kar. W ocenie Sądu orzeczone w niniejszym postępowaniu kary winny stanowić spójność z tymi, które już się uprawomocniły, zwłaszcza że w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował wysokość poszczególnych kar, bądź obniżał je w zależności od sytuacji procesowej

i potrzeby zastosowania obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary, natomiast orzeczone wówczas kary łączne - po obniżeniu niektórych kar jednostkowych, bądź uchyleniu wyroku w zakresie niektórych - odpowiednio obniżył.

Z uwagi na fakt, iż w czasie popełnienia czynów objętych niniejszym postępowaniem obowiązywała inna ustawa niż w czasie orzekania, sąd w zakresie kary łącznej stosował względniejsze dla oskarżonych regulacje, obowiązujące w dacie popełnienia przestępstw - przed 24 czerwca 2020 roku, tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U.2020.1086).

Zgodnie bowiem z przepisem art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, ale należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Ustawa w

			<p>brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstw jest w ocenie Sądu względniejsza dla oskarżonych, bowiem umożliwia zastosowanie zasady absorpcji kar i wymierzenie kary pozbawienia wolności w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia, podczas gdy na nowych zasadach, zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. Sąd zobligowany jest do wymierzenia kary łącznej w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, a zatem możliwość zastosowania absorpcji kar jest wykluczona.</p>
J. R. (1) P. S. (2)	II	I	<p>Z uwagi na fakt, iż oskarżeni z popełnienia przestępstwa na szkodę F. B. i L. R. osiągnęli korzyść majątkową, sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości tejże korzyści.</p> <p>Ustalając wysokość korzyści majątkowej, jaką uzyskali oskarżeni, sąd bazował głównie na ich wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania.</p> <p>J. R. (1), przesłuchiwany w dniu 25 października 2010 roku (k. 56-60) wskazał, iż z popełnienia tego przestępstwa otrzymał 10 %, czyli 25.000 zł. Ostatecznie jednak, na rozprawie w dniu 11.02.2013 roku (k. 550)</p>

wyjaśnił, że składając wyjaśnienia na k. 56-60, tj. w dniu 25.10.2010 roku, umniejszał swoją rolę i nie podawał prawdziwych sum, przyznał, że otrzymywał 1/3 jeżeli w przestępstwie brały udział 3 osoby, bądź połowę, jeżeli w przestępstwie brały udział 2 osoby.

Z kolei P. S. (2) składając wyjaśnienia w dniu 10.10.2010 (k. 156-160) wskazał, iż pieniędzy z przestępstwa na szkodę F. B. i L. R. on i J. R. „dostali tyle samo”, natomiast P. S. dostał około 30%.

Ustalając na podstawie w/w wyjaśnień, iż J. R. (1) i P. S. (2) otrzymali po 1/3 pobranej od pokrzywdzonych kwoty, należało przyjąć, iż każdy z nich z przedmiotowego przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w kwocie 83.000 zł.

Sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w takiej właśnie wysokości wobec obu oskarżonych.

Sąd nie badał, czy J. R. (1) i P. S. (2) dysponują w chwili orzekania o przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa określonymi składnikami majątku. Okoliczność ta pozostaje bowiem w ocenie Sądu bez znaczenia dla możliwości orzeczenia takiego przypadku. W tym

zakresie Sąd w pełni popiera ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone m.in. w wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r. (V KK 33/16 LEX nr 2107110), zgodnie, z którym „stosowanie przepisu art. 45 § 1 k.k. powinno doprowadzić do pozbawienia sprawcy korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa także wtedy, gdy nie jest ona zmaterializowana w przedmiocie pochodzącym z przestępstwa bezpośrednio. Istotne jest zatem to, jaką korzyść sprawca efektywnie osiągnął z popełnienia przestępstwa, a nie to jak z nią postąpił i czy w chwili orzekania zidentyfikowano jej substrat w postaci określonych składników majątkowych. Przeciwnie stanowisko prowadziłoby do uniknięcia przypadku przez tych sprawców, którzy korzyść majątkową ukryli, bądź skonsumowali, a więc w gruncie rzeczy do nierówności wobec prawa przy orzekaniu o odpowiedzialności karnej”, jak również w wyroku z dnia 27 marca 2013 r. (III KK 273/12, LEX nr 1293802), zgodnie z którym „całkowicie (...) niezrozumiałe jest uzależnienie przez ten Sąd możliwości orzeczenia omawianego przypadku korzyści majątkowej od tego, czy "sprawca w

			dacie orzekania znajduje się w posiadaniu takiej równowartości".
J. R. (1) P. S. (2)	V	IV i XVI wyroku w sprawie III K 217/11	<p>Z uwagi na fakt, iż J. R. (1) oraz P. S. (2) z popełnienia przestępstwa na szkodę M. V. osiągnęli korzyść majątkową, sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości tejże korzyści.</p> <p>Ustalając wysokość korzyści majątkowej, jaką uzyskali w/w, sąd bazował głównie na ich wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania.</p> <p>J. R. (1), przesłuchany w dniu 25.10.2010 roku (k. 56-60), wskazał, iż z przestępstwa tego uzyskał kwotę 3.500 euro. Podczas jednego z kolejnych przesłuchań – w dniu 29.12.2010 roku (k. 182 wskazał, że on i P. S. (2) „przepuścili” wszystkie pieniądze z oszustwa na V. na zabawę i ciuchy. Z kolei w trakcie przesłuchania w dniu 4.01.2011 roku wskazał, że z tego przestępstwa otrzymał 1/3, czyli około 60.000 euro. Na rozprawie w dniu 11.02.2013 roku (k. 550) wyjaśnił, że składając wyjaśnienia na k. 56-60, tj. w dniu 25.10.2010 roku, umniejszał swoją rolę i nie podawał prawdziwych sum, przyznał, że otrzymywał 1/3 jeżeli w przestępstwie brały udział 3 osoby, bądź połowę, jeżeli w przestępstwie brały udział 2 osoby.</p>

W świetle tych wyjaśnień należało przyjąć, iż J. R. (1) uzyskał z tego przestępstwa korzyść majątkową w wysokości 1/3 wyłudzonej kwoty 180.000 euro.

Z kolei z wyjaśnień P. S. (2) złożonych w dniu 28.10.2010 roku (k. 178-181) wynika, iż otrzymał 1/3 z kwoty 100.000 dolarów. Wymieniony odnosił się tym przypadku do „pierwszej raty” wyłudzonej kwoty pieniędzy, jednak dalsze jego wyjaśnienia, w których mówi o dwóch kolejnych ratach na rzekomą łapówkę, w powiązaniu z wyjaśnieniami J. R. (1) pozwalają stwierdzić, iż faktycznie także i on otrzymał 1/3 wyłudzonej kwoty 180.000 euro.

Dokonując przeliczenia w/ w kwoty na walutę polską sąd uwzględnił średni kurs euro wg tabeli nr 247/A/NBP z dnia 18.12.2009 roku (tj. z ostatniego dnia w jakim mogło dojść do popełnienia przestępstwa – ostatniego dnia jesieni 2009 roku). Z danych zawartych w tej tabeli wynika, iż kurs 1 euro wynosił wówczas 4,1806 zł.

Mając na uwadze przedstawione wyjaśnienia Sąd przyjął, iż J. R. (1) i P. S. (2) otrzymali po 1/3 pobranej od

			<p>pokrzywdzonych kwoty. Należało zatem przyjąć, iż każdy z nich z przedmiotowego przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w kwocie 250.836 zł.</p> <p>Z przyczyn już wcześniej wskazanych Sąd nie badał, czy J. R. (1) i P. S. (2) dysponują w chwili orzekania o przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa określonymi składnikami majątku.</p>
J. R. (1) P. S. (2)	VII	VI i VIII wyroku w sprawie III K 217/11	<p>Z uwagi na fakt, iż J. R. (1) oraz P. S. (2) z popełnienia przestępstwa na szkodę M. S. (1) i M. S. (2) osiągnęli korzyść majątkową, sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości tejże korzyści.</p> <p>Ustalając wysokość korzyści majątkowej, jaką uzyskali w/w, sąd bazował głównie na ich wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania.</p> <p>J. R. (1), przesłuchany w dniu 25.10.2010 roku (k. 56-60), wskazał, iż z przestępstwa tego uzyskał 10 %. Podczas jednego z kolejnych przesłuchań – w dniu 18.11.2010 roku (k. 152-154) doprecyzował, iż otrzymał w tym zakresie 25.000 zł z sumy jaką M. S. (1) dała „na mieszkanie” oraz 20 tys. zł z fikcyjnej kaucji za zatrzymanie. Ostatecznie, na rozprawie w dniu</p>

13.11.2012 roku (k. 170) wskazał, iż pieniędzmi z przestępstwa na szkodę M. S. (1) podzielił się z P. S. (2) po połowie. Z kolei na rozprawie dniu 11.02.2013 roku (k. 550) wyjaśnił, że składając wyjaśnienia na k. 56-60, tj. w dniu 25.10.2010 roku, umniejszał swoją rolę i nie podawał prawdziwych sum, przyznał wówczas, że otrzymywał 1/3 jeżeli w przestępstwie brały udział 3 osoby, bądź połowę, jeżeli w przestępstwie brały udział 2 osoby.

Także z wyjaśnień P. S. (2) złożonych w dniu 28.10.2010 roku (k. 178-181) wynika, iż pieniędzmi z tego przestępstwa podzielił się z J. R. (1) po połowie, z tym, że 2 inne osoby które odegrały określone role w tym przestępstwie otrzymały po ok. 1.000 zł.

Ustalając na podstawie w/w wyjaśnień, iż J. R. (1) i P. S. (2) podzielił się po połowie pobraną od pokrzywdzonych kwotą 210.000 zł z przeznaczeniem na uzyskanie najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową, przy uwzględnieniu, iż 2 inne osoby otrzymały w tym zakresie łącznie kwotę 2.000 zł, należało przyjąć, iż każdy z w/w z przedmiotowego przestępstwa uzyskał

			<p>korzyść majątkową w kwocie 104.000 zł.</p> <p>Z przyczyn już wcześniej wskazanych Sąd nie badał, czy J. R. (1) i P. S. (2) dysponują w chwili orzekania o przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa określonymi składnikami majątku.</p>
J. R. (1) P. S. (2)	IX	II. 1 wyroku w sprawie III K 217/11	<p>Z uwagi na fakt, iż J. R. (1) oraz P. S. (2) z popełnienia przestępstwa na szkodę A. W. (2) osiągnęli korzyść majątkową, sąd orzekł przypadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości tejże korzyści.</p> <p>Ustalając wysokość korzyści majątkowej, jaką uzyskali w/w, sąd bazował głównie na ich wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania.</p> <p>J. R. (1), przesłuchany w dniu 30.03.2011 roku (k. 219-221), wskazał, iż z przestępstwa na szkodę A. W. (2) P. S. (2) dał mu połowę pieniędzy. Także P. S. (2), przesłuchany w dniu 10.10.2010 roku k. 156-160 przyznał, iż w przypadku czynu na szkodę A. W. (2) pieniędzmi dzielili się z J. R. (1) po połowie.</p> <p>Uwzględniając powyższe należało przyjąć, iż w związku z popełnieniem przestępstwa na szkodę przypisanego J. R. (1) i P. S. (2) w pkt II.1 części rozstrzygającej</p>

			<p>wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 217/11 w brzmieniu nadanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygn akt II AKa 31/14, każdy z nich z uzyskał korzyść majątkową w kwocie 47.650 zł. Sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w takiej właśnie wysokości wobec każdego ze skazanych.</p> <p>Z przyczyn już wcześniej wskazanych Sąd nie badał, czy J. R. (1) i P. S. (2) dysponują w chwili orzekania o przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa określonymi składnikami majątku.</p>
J. R. (1) P. S. (2)	X	XIX wyroku w sprawie III K 217/11	<p>Z uwagi na fakt, iż J. R. (1) oraz P. S. (2) z popełnienia przestępstwa na szkodę M. S. (3) i C. T. osiągnęli korzyść majątkową, sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości tejże korzyści.</p> <p>Ustalając wysokość korzyści majątkowej, jaką uzyskali w/w w omawianym zakresie, sąd bazował głównie na ich wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania.</p> <p>J. R. (1), przesłuchany w dniu 25.10.2010 roku</p>

(k. 56-60), wskazał, iż z przestępstwa na szkodę M. S. miał dostać 10%, ale nic nie dostał i czuje się oszukany. Podczas jednego z kolejnych przesłuchań - w dniu 4.01.2011 roku k. 273 sugerował, że co do przestępstwa na szkodę M. S. podzielili się z P. S. (2) po równo, przy czym biorący udział w tym przestępstwie P. S. (1) „coś sobie odliczył”. Ostatecznie, na rozprawie w dniu 11.02.2013 roku (k. 550) wyjaśnił, że składając wyjaśnienia na k. 56-60, tj. w dniu 25.10.2010 roku, umniejszał swoją rolę i nie podawał prawdziwych sum, przyznał wówczas, że otrzymywał 1/3 jeżeli w przestępstwie brały udział 3 osoby, bądź połowę, jeżeli w przestępstwie brały udział 2 osoby. Z kolei P. S. (2) przesłuchiwany w dniu 28.10.2010 (k. 178-181) wskazał, iż pieniędzmi z tego przestępstwa on i J. R. (1) podzielili się po połowie.

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia Sąd przyjął najbardziej korzystną dla oskarżonych wersję, iż J. R. (1) i P. S. (2) otrzymali po 1/3 pobranej od pokrzywdzonych kwoty. Brak jest bowiem dostatecznych dowodów, iż pobranymi pieniędzmi mieliby się podzielić po połowie, tylko pomiędzy sobą, zważywszy że przestępstwo to zostało

			<p>popelnione wspólnie i w porozumieniu przez 3 osoby. Należało zatem przyjąć, iż J. R. (1) i P. S. (2) w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego im w pkt XIX części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 217/11 w brzmieniu nadanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie o sygn akt II AKa 31/14 uzyskali korzyść majątkową w kwotach po 43.000 zł. Sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w takiej właśnie wysokości wobec obu skazanych.</p> <p>Z przyczyn już wcześniej wskazanych Sąd nie badał, czy J. R. (1) i P. S. (2) dysponują w chwili orzekania o przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa określonymi składnikami majątku.</p>
P. S. (2)	VIII	VI	<p>Sąd zobowiązał P. S. (2) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym na szkodę M. S. (1) i M. S. (2), poprzez zapłatę kwoty 40.000 zł na rzecz wymienionych, przy czym sąd zastrzegł, iż jest to zobowiązanie solidarne ze skazanym J. R. (1), na którego taki</p>

			obowiązek nałożono w pkt XI części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygn, akt III K 217/11.
5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. <i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Sąd nie rozstrzygał w niniejszym postępowaniu we wnioskowanej przez prokuratora kwestii orzeczenia wobec J. R. (1) kwestii obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. W. (1) w kwocie 27.500 zł. Orzeczenie w tym przedmiocie zawarte w punkcie VII części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w			

<p>Świdnicy z dnia 28 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 217/11 nie zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny, zatem uprawomocniło się ono także w stosunku do J. R. (1).</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>XIII, XIV</p>	<p>Orzeczenia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym w niniejszym postępowaniu, oparto na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.).</p> <p>Nie ma w ocenie Sądu podstaw do podwyższenia w/w opłaty i zasądzenia jej w wysokości 150% stawki podstawowej. Niniejsza sprawa, z uwagi na zakres uchylecia poprzedniego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, nie była szczególnie skomplikowana. Nie można też uznać aby podjęte przez obrońców czynności wymagały znacznego zaangażowania,</p>	

zarówno z uwagi na wymagany stopień wiedzy prawniczej, jak i ze względu na czas trwania postępowania. Podejmowanych przez nich czynności nie można uznać za szczególnie wymagające i czasochłonne, zważywszy, że przedstawiony Sądowi materiał dowodowy nie jest szczególnie skomplikowany. Ani z akt sprawy, ani z wniosków o przyznanie kosztów nie wynika, aby obrońcy podejmowali jakiegokolwiek inne czynności, które wymagałyby ponadprzeciętnego i czasochłonnego zaangażowania, i które czyniłyby zasadnym przyznanie wyższej opłaty przekraczającej stawkę podstawową. Nadto nie można przyjąć, aby wkład pracy obrońców, znacząco przyczynił się do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W tej sytuacji podwyższenie opłaty nie było zasadne, a właściwe było ustalenie jej na poziomie stawki podstawowej.

XV

Sąd zasądził od oskarżonych J. R. (1) oraz P. S. (2) wydatki na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. (3) i C. T.. Chodzi o wydatki z tytułu ustanowienia pełnomocnika (wraz z wydatkami poniesionymi z tytułu dojazdów pełnomocnika na

rozprawę). Wnioskowana w tym zakresie kwota 4932 zł mieści się w granicy przewidzianej w stawkach dla takich wydatków, a więc między stawką minimalną a maksymalną określoną przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Wobec faktu, iż w sprawie występowało dwóch oskarżycieli posiłkowych, po podzieleniu wnioskowanej kwoty przez dwa, możliwe było zasądzenie na rzecz każdego z nich kwoty 2.466 zł.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż do zwrotu wydatków w w/w zakresie winny zostać zobligowane trzy osoby, tj. oskarżeni w niniejszym postępowaniu J. R. (1) i P. S. (2), jak również skazany w innym postępowaniu P. S. (1), gdyż był on jednym ze sprawców czynu popełnionego na szkodę M. S. (3) i C. T..

Uwzględniając powyższe od każdej z tych osób można było zasądzić kwotę 822 zł na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych.

W niniejszym postępowaniu Sąd zasądził od oskarżonego J. R. (1) kwotę 822 zł na rzecz M. S. (3) i taką samą kwotę na rzecz C. T.. Podobnie rzecz się ma jeśli chodzi o

oskarżonego P. S. (2) - Sąd zasądził od niego kwotę 822 zł na rzecz M. S. (3) i identyczną kwotę na rzecz C. T..

W tym postępowaniu nie było możliwe wydanie podobnego rozstrzygnięcia w stosunku do P. S. (1), gdyż postępowanie to go nie dotyczyło. Wydanie takiego rozstrzygnięcia w stosunku do przypadającej na niego kwoty wydatków możliwe byłoby jedynie poprzez wydanie orzeczenia uzupełniającego w trybie art. 626 § 2 k.p.k. w postępowaniu w sprawie o sygn. III K 65/17.

7. Podpis